Stille zaterdag

Luisteren Lied 155: 1, 2

Afbeeldingen van Petrus

Luisteren Lied 155: 5, 6

Inleiding op 'Tranen van Petrus'

'Tranen van Petrus' 15-21:

<u>Het is de schuld van dat bedrieglijke, aardse leven!</u>
XV Petrus geeft het aardse leven de schuld van zijn lafheid.
"Scheer je weg, leven, ga," roept hij huilend , "ga ergens heen waar niemand is die jou haat of veracht. Laat me met rust! Ik weet dat het niet goed is als ik in jouw slechte gezelschap blijf. Scheer je weg, leven, ga, want ik wil niet nog eens meemaken, dat jij mij leert om laf te zijn. Of, door jouw slappe karakter maar z'n gang te laten gaan, mijn ziel ombrengen, die geboren is om eeuwig te leven."
XVI Petrus ziet hoe het aardse leven hem in de val lokte.
'O, jij al te slecht en bedrieglijk leven! Je liet me ontsnappen, hier beneden, aan een kortstondige strijd, maar zo heb je me beroofd van de eeuwige vrede in de hemel! Wie meer van jou, leven, wil genieten op aarde, ligt al gauw, en zonder jou, door iedereen bespot, in de goot. En wie zich van je wil ontdoen, en het graf zoekt, wil je desondanks nooit laten gaan, om hem steeds opnieuw te kunnen kwellen.'
XVII Petrus bedenkt de nadelen van een lang leven.
"Ach, hoeveel mensen, die gelukkig waren in hun jeugd, heeft dat getreuzel van het leven langdurig lijden bezorgd, terwijl ze, - als ze vóór ze oud waren geworden verlost waren geweest van de wereld -, tevreden gestorven waren. Want niemand is bestand tegen beproeving, als hij leeft in angst en beven. Vandaar dat ik, o leven, mij met reden over jou beklaag, omdat je langer bij me blijft dan ik wil."

<u>Petrus had het Ware Leven toch moeten kennen…</u>
XVIII Petrus beseft dat hij beter had moeten weten.
"Mijn trouw zou niet zo zwaar op de proef gesteld zijn, als jij, leven, niet zó lang bij mij was gebleven; en als niet de jaren van mijn veel te lange bestaan me mijn verstand en geheugen afgenomen hadden. Ik had moeten bedenken, dat ik gezien heb dat Hij de kreupele voeten gaf; een stem aan de stomme en zicht aan de blinde. En het grootste wonder: dat Hij de Dood dwong de ziel terug te laten keren in de lichamen van overledenen."
XIX Petrus beseft dat hij het Ware Leven heeft verloochend.
"Deze wonderdaden en meer, die iedereen kende, hadden mij eraan moeten herinneren dat Hij die ze verrichtte wel de bron van alle heil moest zijn. Ze hadden alle angst uit mijn gemoed moeten verdrijven, maar ik, net als een seniele grijsaard, was mijn verstand kwijt en buiten mijzelf. Op het kritieke moment, zoekend naar een uitweg, uit angst voor de dood, verloochende ik het Leven."
XX Het verschil tussen het ware en het onwaarachtige leven.
"Toen ik mijn Heer verloochende, verloochende ik Hem die het Leven is, waaraan alle leven ontspringt; het serene leven, zonder vrees of hoop, waarvan de loop geen einde kent. Omdat ik toen het Ware Leven verloochende, is er geen enkele reden waarom ik nog langer zou leven. Scheer je weg, onwaarachtig leven, schiet op; als ik het Ware Leven heb verloochend, heb ik geen behoefte aan een schim daarvan!"

<u>Christus: 'Zie, o mens, hoe ik voor jou lijd.'</u>
XXI Epiloog : Christus spreekt.
"Zie, mens, hoe ik voor jou lijd. Tot jou roep ik, die voor jou sterft: 'Zie de straf, die ik verduur, zie de spijkers, die mij doorboren. Er is geen pijn als die aan het kruis, maar hoe groot mijn uiterlijke pijn ook is, de innerlijke pijn is nog veel erger, als ik jouw ondankbaarheid ervaar.' "

(Nederlandse vertaling: © Cappella Gabrieli, vertaling Hanneke Pot en Herman Janssen)

Reflectie op ‘Tranen van Petrus’

Declamatie Lied 581

Luisteren ‘Als alles duister is’

Ontsteken vuurkorf voor de kerk

Filmpje beschilderen nieuwe Paaskaars

Ontsteken nieuwe Paaskaars

Processie de kerk in, kaarsen komen tevoorschijn en worden ontstoken

Lezing Marcus 16: 1-7

Luisteren naar Lied 617: 1-3, 17-19

Voorganger: Ga heen in de vrede van de Heer, halleluja!
Allen: Wij zeggen U dank, Heer, halleluja!